

Slovenské **TOP**
Krimi

DOMINIK DÁN

MUCHOLAPKA

MUCHOLAPKA

DENNÍK
DOBRÉHO
DETEKTÍVA

Dominik Dán

MUCHOLAPKA

sloart

Text © Dominik Dán 2010
Slovak Edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2010

ISBN 978-80-8085-937-4

*Mesto, príbeh a všetky osoby v tejto knihe sú
vymyslené a akákoľvek podobnosť so skutočnými
udalosťami je čisto náhodná, hoci sa môžu
niekomu zdať akési povedomé...*

Ille cruce[m] sceleris pretium tulit, hic diadema.

Odmenou za zločin je pre jedného kríž,
pre druhého kráľovská koruna.

(Juvenalis)

Venujem Natálii a Michalovi Němcovcom.

Za odborné rady a neoceniteľnú pomoc ďakujem MUDr. Ivete Čiernej, Mgr. Martine Móricovej, JUDr. Jozefovi Vacháľkovi, MUDr. Denisovi Valentovi, MUDr. Dušanovi Rapošovi, CSc., Ľubomírovi Jurušovi, Petrovi Tóthovi a Petrovi Guckému.

1

Clea Petresku bola stále mŕtva.

Aj na konci roka 1990 a neskôr tiež.

Začal sa rok 1991 a bol to zvláštny rok.

Nový minister vnútra sa rozhodol zreorganizovať políciu a vrhnúť do priepasti zabudnutia všetky skostnatené štruktúry. Ako sám povedal, „ani jeden socialistický náčelník neostane na svojom mieste, ani jeden bývalý totalitný funkcionár si nezachráni stoličku“, a tak sa každý posunul o stoličku vyššie.

Bolo to obdobie sťahovania sa a premaľovania nápisov. Na mohutnom kamennom schodisku novovzniknutého policajného riaditeľstva dávali úradníci náhliaci sa s plnými diplomatkami dole schodmi prednosť tým, čo vládili stoly a skrine hore, všade zavádzali kvetináče a roky nepresádzané kancelárske kvety, chodby dláždili voľne porozsypané spisy a všade vládol chaos. Vznikali nové oddelenia a z ich skratiek mal mišung každý vrátane tých, čo ich vymýšľali. Zo starého odboru násilnej kriminality vzniklo samostatné oddelenie vražd a samostatné oddelenie lúpeží a samostatné oddelenie... bolo ich ako maku. Všade bolo treba nových vedúcich a zástupcov a funkcionárov a sekretárky a po chodbách sa motalo veľa nových tvárí a hľadalo niekoho, kto by ich prichýlil.

Aj na oddelenie vražd prikvitli. V jedno mrazivé januárové ráno napochodoval do kancelárie číslo stoštyridsaťjeden chudý chlapík a suverénnym „Čaute, ja som Ivan Canis...“ si zakoledoval o výprask. Dostal by ho, za starých mládeneckých časov, keď si mladý Richard Krauz a Mírec Stehlík, neskôr zvaný Boss, očúravali hranice svojho úze-

mia, by ho dostal určite, ale vtedy sa to už nenosilo, vyrástli, a tak Ivan Canis prežil bez úvodnej bitky.

„Je to pravda, myslím to, čo sa hovorí, som bývalý eštebák a chcem, aby ste to vedeli odo mňa. Na chodbové reči sa vyserte, ak chcete niečo vedieť, spýtajte sa priamo mňa a ja vám odpoviem,“ začal Canis.

Vedel odpovedať, na každú otázku mal odpoveď.

Po nežnej revolúcii bol rok doma, ako všetci z bývalej ŠtB. Rok trvali previerky, ktorí sú použiteľní a ktorí nie. Canis mal šťastie, pracoval na odbore, ktorý sa zaoberal vonkajším nepriateľom, ako neskôr Krauz zistil, budoval agentúru v západnom Nemecku a potom sa doma zaoberal... Vlastne je jedno, čím sa v skutočnosti zaoberal. Vtedy bolo podstatné, že nepracoval na žiadnom z oddelení ŠtB, ktoré si za socializmu vybavovali účty s farármi, utáranými riaditeľmi strategických podnikov, neposlušnými hercami a muzikantmi... jedným slovom, s vnútorným nepriateľom, s ktorým si účty vybavovať bolo treba. S eštebákmi z tých oddelení si chcel nový režim vybaviť účty prednostne, ale nikdy sa mu to nepodarilo.

Ivan nastúpil na vraždy a prišli sa schovať aj ďalší. Osušili si premočené krídla a frngli, ale Ivan ostal dosť dlho... a pomohol. Robil ako drak a vyznal sa, to musel uznať každý. Mal dobrú školu. Nebál sa nikoho a ničoho a nič nepovažoval za problém. Bol to živel a každú miestnosť, do ktorej vstúpil, zaplnil až po strop. Ovládal dva svetové jazyky a to na oddelení vrážd dovedty nepestovali. Vedel sa pohádať, ale ak bolo treba, aj trpezlivo argumentovať a vysvetľovať. Bol slušný a ohľaduplný, no vedel sa znenazdania zmeniť na arogantného neochotného odroňa. Trpezlivo sa venoval problému celé dni a potom zatelefonoval, že si berie dva dni dovolenky, lebo sa mu nechce. Žil sám, bez rodiny, a žil si po svojom, naozaj nič nepovažoval za problém. Nič, čo mu život postavil do cesty... až na poslednú zákernosť, ale proti takej chorobe sa bojovať nedá.

Kým zomrel, stali sa s Krauzom priateľmi na život a na smrť. A v takomto zamestnaní sa to myslí doslova.

Canis nebol jedinou zmenou, ktorú chlapi na oddelení vrážd zažili. Majchrána vystriedal nový šéf Alexander Mayor, fičúr večne navlečený v obleku s neodmysliteľnou

vestičkou, pozapínanou aj v najbesnejších letných horúčkach.

Majchrán sa v normalizačných časoch neosvedčil, preto ho odvolali a urobili šéfom špecializovanej zásahovej policajnej skupiny, kde velil nie desiatim, ale sto ľuďom. Zvláštna logika, ale také boli vtedy časy.

Vo februári 1991 oficiálne vzniklo samostatné oddelenie vražd v Našom Meste a Krauz sa stal jedným z jeho zakladajúcich členov. Bolo ich šesťnásť. Krauz bol najmladší, ucho zelené, ale už mu tak nikto nehovoril.

Názov oddelenie vražd odboru násilnej kriminality Mestského veliteľstva policajného zboru v Našom Meste mohli odvtedy používať celkom legálne a boli na to náležite hrdí. Škoda, že iba šesť rokov. Potom prišla nová vlna reorganizácie a po nej nová vlna reorganizácie a po nej nová... Ak by si však niekto myslel, že ministerstvo vnútra je pokusné laboratórium na vymýšľanie nových štruktúr a ich názvov, tak sa sakramentsky mylí.

Rok 1991 bol zvláštny nielen svojou porevolučnou atmosférou, ktorá porevolučne melancholicky postupne a nenápadne prechádzala do fázy vytriezovacieho realizmu, ale aj zvláštnosťami naozaj zvláštnymi.

Kriminalisti v celej Českej a Slovenskej Federatívnej Republike zažívali na vlastnej koži zvláštnosť hrubú a neprofesionálnu, páchanú na ich egách tým najstupídnejším spôsobom, aký sa len dá v živote kriminalistu zažiť.

Pustili svine z ohrady.

Volá sa to totálna amnestia.

Dá sa to nazvať aj osraním roboty celej generácie detektívov zatvárajúcich svine, ktoré spáchali tie najbrutálnejšie a najsvinskejšie činy na živých ľuďoch. Pustili na slobodu nielen chlapov, čo ožratí zrazili chodca a nechtiac ho usmrtili pod kolesami auta, alebo chlapov, čo sa v krčme pobili a švacli kamaráta kríglom po hlave tak nešťastne, že ochrnul, ale aj chlapov, čo premyslene a cieľavedome znásilňovali malé dievčatká cestou zo školy a zabíjali iných ľudí, pretože...

Najväčším chrapúnstvom totálnej amnestie na začiatku deväťdesiatych rokov bolo, že pustili na slobodu chlapov, čo zabíjali iných ľudí, pretože to mali radi.

Posledného socialistického a zároveň prvého demokratického prezidenta ospravedlňuje iba to, či už je to fakt, alebo zbožné pranie, že konal z dobrej vôle a pod vplyvom vlastných zážitkov a skúseností, ale v tom prípade asi zabudol na rozdiel medzi politickým väzňom a sviňou.

Alebo tam tie roky odsedel zbytočne a žiadny rozdiel nenašiel.

To však neprekáža, pustili ich a totálna amnestia sa navždy zapíše do dejín kriminalistiky oboch našich republík – vtedy v spoločnom federatívnom zväzku – ako odstrašujúci čin nehodný nasledovania.

Prečo to všetko... Načo také nostalgické nokturno v molvej tónine?

Pretože vytriezvenie zaznelo v dur.

Tvrdo sme to obanovali.

Krauz si viedol poctivú a podrobnú štatistiku a čísla boli šokujúce. Tesne po vyhlásení totálnej amnestie bol nárast trestnej činnosti o tristo percent a nezmyselnosť tohto aktu potvrdil fakt, že do roka a pol sa osemdesiat percent prepustených väzňov vrátilo do väznice, pretože ich vonku jednoducho nikto nechcel, nikto ich nečakal a nikto s nimi nepočítal a ani oni so životom vonku akosi nepočítali.

Kašľať na zlodejov, tí veľa škody nenarobili. Horšie bolo, že tisíce žien znásilnili, stovky mužov dopíchali a postrelili, stovky malých dievčat to zažili po prvý raz a nie dobrovoľne a nie s kyticami a s bonboniérkami a s horúcimi vyznaniami lásky.

Najhoršie bolo, že pár z nich pri tom aj zomrelo.

Svine vypustené z ohrady začali znásilňovať a zabíjať.

Aj jedna.

Nikto nevedel, že píše príbeh.

Nikto nevedel, že je to príbeh.

Vyšetrovateľ polície si myslel, že je to iba trestný čin vraždy podľa paragrafu dvestodevättnásť trestného zákona, a detektívi si mysleli, že je to iba jedna z mnohých obyčajných pichačiek s nepodareným koncom.

Mýlili sa, bol to príbeh.

Bol to veľmi pekný príbeh.

2

JÚN 1991

Detektív Krauz stál pred nástenkou v kancelárii číslo stoštyridsaťjeden a pomaly fajčil. Stál, zísal na fotografiu dievčaťa a vypúšťal z nosa lenivé obláčiky. Stál mlčky, nič nehovoril, pretože nebolo komu.

Napriek tomu, že bol pondelok tesne pred ôsmou hodinou ráno, bol v kancelárii úplne sám a pred polhodinou nebol na rannom nástupe do zamestnania v šéfovej kancelárii. Nebol, pretože nebolo s kým.

Uprostred leta toho roku žilo oddelenie vražd zvláštnym režimom.

Pred deviatimi mesiacmi, niekedy v októbri, našli v dome pre seniorov zavraždenú a dokaličenú starú babičku Rabajovú. Bol to hanebný čin, ktorý zabrnkal na city aj tým najotroľejším mužom zákona, pretože babičke sa na sklonku života dostalo nielen mimoriadne brutálneho zaobchádzania, ale aj najpotupnejšej urážky, akú len žena môže zažiť.

Súdny lekár Lengyel povedal, že s najväčšou pravdepodobnosťou jej to tá sviňa spravila až po smrti, a chlapi povedali, že aspoňže tak. Asi tým mysleli, že ak už má byť žena zneuctená v mori vlastnej krvi s roztrieštenou lebkou, tak nech je to aspoň bezbolestné po smrti, hoci, na druhej strane, byť zneuctená a prežiť tiež nie je na zahodenie.

Nikto to hlbšie nerozvádza, pretože tu neboli na filozofovanie, ale na to, aby ho chytili a zavreli. Boli tu na to, aby ho zastavili, aby už nezabíjal a neškodil. Chceli pretrhnúť šnúru, lebo tušili, že iba začal a tak skoro neprestane. Bez ich pričinenia určite nie.

„Tak je tam súvislosť alebo nie je?“ spýtal sa deň po obhliadke miesta činu vraždy pani Rabajovej novovymenovaný šéf vraždárov Alexander Mayor a pohladil si gombíky na veste.

„Ja na to môžem povedať iba jedno,“ začal Krauz, počkal, kým všetci vzhliadli, a potom teatrálne pokrčil plecami, až si skoro odrel uši.

„Na to zatiaľ nevieme odpovedať, Šani,“ ponáhlal sa zachrániť situáciu Burger a zmrazil Krauzu karhavým pohľadom.

Burger mal pravdu. Naozaj nevedeli, či táto posledná vražda súvisí s neobjasnenou smrťou Cley Petresku, alebo je to rukopis niekoho iného. Obete boli ženy, aj keď vekovo dosť vzdialené, ale brutalita oboch útokov by ich mohla spájať.

Jasnejší obraz získali až v januári tohto roku, keď sa ponožkový vrah ozval znova a na ubytovni zabil matku s desaťročným synom. Prišli do Nášho Mesta na návštevu zo Švajčiarska a našli tu svoj koniec. Ponožkový vrah ich dobil dreveným kolom a z hláv im urobil krvavú kašu.

Chlapci už tušili, že toto bude niečo iné a s Cleou to asi nebude súvisieť, ale istotu získali až v apríli. Vtedy zaútočil tretí raz a zabil ďalšiu babičku u nej doma v kuchyni. Našiel ju maliar, čo jej chcel vymaľovať byt, a, chudák, zažil šok, aký bežný človek len tak ľahko nezažije.

Vtedy už bolo jasné, že je to niečo iné.

„Prečo?“

Detektívi znova sedeli u šéfa. Tiesnili sa okolo veľkého stola zaprataného spismi a riešili záhadu, s akou sa nikto z nich ešte nestretol. Slovo mal Krauz. Už si z neho nikto nestrielal, už dokázal, že na to má a že jeho analytické myslenie mu môžu starší kolegovia iba závidieť. Už bol vraždár, o tom nebolo pochyb.

„Lebo modus operandi vykazuje znaky, ktoré sú jednoznačné, identifikovateľné a v porovnaní s prípadom Clea odlišné...“

„Čo to trepe?“ zašepkal Váňa a nahol sa ku Canisovi.

„Že tu máme dvoch vrahov...“

„Mohli by ste láskavo držať huby!?“ zreval Mayor, keď postrehol, že Váňa s Canisom sa bavia.

„... konkrétne to znamená, že u Cley bolo použité škrtidlo, no v posledných troch prípadoch mlátil páchateľ obete

tvrdým nástrojom do hlavy. Clea mala ruky spútané za chrbtom, ale ani jedna z posledných obetí nebola zviazaná. Cleu spravil vrah v prírode a nechal nám ju na brehu jazeera, všetky posledné obete boli v izbe. Tento páchatel' nám necháva ponožky ako odkaz, pri Clei sme žiadne ponožky nenašli. Vyberá si staré ženy, ten chlapec, to bola náhoda, nemal tam byť, ale Clea bola mladučké dievča, takže ani to nesedí. Ďalej, vrah svoje obete po smrti zneuctuje, u Cley...“ Krauz sa na chvíľu zamyslel. „Uznávam, bola už hnilá a nedalo sa exaktne určiť, či k tomu došlo, ale aj tak je tých rozporov priveľa, takže si myslím, že Clea bola sólovka a do série ponožkového vraha nepasuje.“

Všetci prikyvovali, lebo aj oni to tak cítili.

„Čo ten debilko?“ spýtal sa po chvíli šéf.

„Alino z hry vypadol, nemohol to spraviť, lebo ešte stále je zavretý na psychiatrii a odborníci sa dohadujú, či ho môžu pustiť medzi ľudí, alebo by mohol byť nebezpečný a nechajú si ho. Šani,“ Burger urobil krátku pauzu a sklonil hlavu k poznámkam na stole, „ja viem, že by sme teraz potrebovali kohokoľvek, akýkoľvek debilko by bodol, ale tento naozaj nie. Jemu to neprišijeme.“

Mayor rezignovane pokrčil plecami a veľavravným oblúkom hodil pero na stôl. Počkal, kým sa skotúlalo z hĺby spisov a zastavilo sa pri ceruzke s gumou, potom sa iba pohodlne oprel. Malo to vyznieť akože: Dobre, ako chcete, je to na vás, chcete to komplikovať, tak si to komplikujte, ja si počkám!

„Takže sme v peknej riti a ja čakám, čo navrhnete, páni. Aj keď vyradíme Cleu ako sólovku, stále nám ostávajú tri vraždy, spolu štyri mŕtvoly, a ja chcem počuť ako ďalej! Lebo takto to ďalej ísť nemôže, to, dúfam, uznáte všetci! Niekto tú beštiu zastaviť musí a mne napadajú iba dve partie, ktoré by to mohli zvládnuť: buď pekári, alebo vraždári. Nevie, čo budú v najbližšom čase robiť pekári, ale tuším, čo by mali robiť vraždári. Čo vy na to, vážení?! Ste ešte vraždári!? Tak sa vyserte na pekárov, nech si robia svoje a pečú o dušu spasenú, a vy sa konečne začnite venovať svojej roboty a chytajte vrahov, lebo ako to tak vyzerá, nikto sa nehrie urobiť to za nás!!“

Kričal. Ku koncu aj trieskal dlaňou po stole. Šéf oddelenia vražd bol našťvaný, pretože mu išli po krku na každej

porade. Nastúpil do funkcie naozaj v nezávideniahodnom čase, sypalo sa to na nich zo všetkých strán a Krauzove analýzy hovorili, že sa sypať ešte len bude. Nikto nemal chuť so šéfom polemizovať, akosi podvedome všetci verili a tušili, že má pravdu a takto to ďalej naozaj nepôjde, a akosi podvedome sa desili toho, čo ešte len malo prísť.

Nezaháľali. Treba otvorene povedať, že nezaháľali. Naozaj dreli. Denne vyhodnocovali more stôp, ktoré im po sebe ponožkový vrah zanechával, typovali vo všetkých možných operatívnych evidenciách, platili informátorom štavnaté odmeny, nespali, túľali sa po nociach a hľadali ho, ale... výsledok žiadny.

Túľali sa po nociach, ale nekončili ráno o siedmej a nešli sa domov vyspať, pokračovali v práci aj nasledujúci deň a vydržali v nej až do večera a niektorí opäť až do nasledujúceho rána. Odrobiť štyridsaťosem hodín sa nepovažovalo za žiadny mimoriadny výkon a Krauz dokonca urobil svoj osobný rekord, keď vydržal v práci päťdesiatšesť hodín bez spánku. Po príchode domov sa triasol ako osika a spamätával sa z toho ďalšie dva dni, až po tretej prespatej noci sa cítil ako-tak v poriadku. Ak neveríte, že je to drina, skúste si to. Skúste dve noci po sebe nespáť a zistíte, že sa to nedá. Nie nespáť tak, že si človek pár hodín zdriemne v nepohodlnej polohe skrútený v kresle, ale nespáť tak, že celé dve noci ani oka nezažmúri, naopak, riadi, rieši, rozhoduje, plánuje a nesie za svoje rozhodnutia zodpovednosť. Skúste si to, a budete prekvapení.

Naozaj dreli a neľadeli na seba ani na svoje rodiny.

Aj minulú noc. Bola nedeľa, ale informátor zavolať a oni nabehli do akcie. Ako už miliónkrát predtým, bol to iba planý poplach a nikoho nechytli. Krauz sa po prebdenej noci vrátil o pár minút skôr než ostatní, lebo dostal za úlohu strážiť únikovú cestu podozrivého, ale podozrivý sa nekonal a úniková cesta, samozrejme, tak isto. Canis sa cestou dal vyložiť, že si zoberie niečo na jedenie, osprchuje sa a príde do práce električkou.

Preto tu teraz Krauz stál sám a mlčky civel na nástenku. Civel na fotografiu Cley Petresku, fajčil, premýšľal a čakal na kolegov, kedy sa vrátia z akcie.

Rozleteli sa dvere a prázdnu kanceláriu okamžite zaplnilo fučiace telo tlstého Váňu.

„Seriem na to!“ zahulákal, ani si nedal námahu vysvetliť na čo, zvalil sa na stoličku, až pod ním zaskučala, a nechal potoky potu iba tak tiecť do košele.

Oto Hanzel bol na tom podstatne lepšie, bola ho sotva polovica z Váňu a v rannej horúčave trpel o niečo menej. Rezko poklepal Krauzu po pleci, aby sa mu uhol, pretlačil sa k stolu, vymotal sa z remeňov podpažného puzdra, pištoľ pedantne uložil na roh stola ku kalendáru a takisto sa rezignovane zvalil. Stolička to sotva postrehla.

„Kurva,“ povedal a už nepokračoval, lebo tým vlastne povedal všetko, čo mal na srdci.

„Kde je Edo?“ spýtal sa pokojne Krauz a stále iba civel.

„Skoro sa poštal,“ odvetil mu Hanzel a utrpenie z horúčavy sa pokúsil zmierniť vejárcom zo včerajších novín.

„Zdechýnam,“ oznámil im celkom zbytočne Váňa, lebo to na ňom bolo aj tak vidno.

Krauz pochopil, súcitne kývol hlavou smerom k fotografii na nástenke, dofajčil, zadusil ohorok v najbližšom popolníku a podišiel ku chladničke. Otvoril ju, zašmátral a vylovil pollitrovku vodky. Ukázal ju chlapcom.

„Je horúco,“ skonštatoval Hanzel.

„Od poldecáka by mi prasklo srdce, fakt je príliš teplo,“ pritakal Váňa.

Krauz uznanlivo pokýval hlavou a vylovil fľašu bieleho vína a dve fľaše sódy.

„Obrátený,“ poprosil Hanzel.

Vošiel Burger.

„Aj mne.“ Umyl si ruky a, šomrajúc na ranné teplo, utrel si ich do erárneho uteráka. Potom sa tiež znechutene posadil. Nezvalil sa na stôl, ale dozadu na operadlo.

„Úúúf... na staré kolená takéto bahénko, ešte dve-tri podobné akcie a veziete ma na áro, chujenci!“

Krauz nalial do štyroch vysokých pohárov a obslúžil kolegov.

„Díky,“ povedal Hanzel.

„Díky,“ povedal Burger.

„Fúj, takto nalačno?“ zafrflal Váňa, ale neodmietol.

Krauz nepovedal nič, iba im kývol pohárom a odpil si prvý.

Váňa vyzunkol obsah pohára na ex, zhlboka vydýchol a zamľaskal.

„Ešte raz fúúj... to bolo dobré... Riško, prosím ťa, otvor ešte raz tú mrchu a podaj mi tú hornú igelitku,“ ukázal bradou na chladničku.

Krauz mu podal obrovskú igelitovú tašku z hornej poličky. Váňa okamžite ožil. Rozbalil chlieb, tlačenuku, syr, šunku, maslo, cibuľku s paradajkami a začal natierať a porciovať a deliť a krájať a... odrazu bol vo svojom živle a už nefrflal. Očká mu spokojne svietili.

Sotva kolegovia dopili, už mal pred sebou päť bohato obložených chlebíčkov extra mega veľkosti.

„Podťe, dajte si...“ hodil sa na operadlo a spokojný sám so sebou ukázal prstom na výtvor na stole a celkom oprávnene očakával ovácie.

Hanzel si vzal, privoňal a pokrčil nosom.

„A kaviár ti nepribalila?“

Burger si vzal, privoňal a pochybovačne pokrútil hlavou.

„Tá šunka je podľa vás čerstvá?“

Krauz si tiež jeden vzal, a aby netrhal partiu, zatváril sa skormútene.

„Takéto svinstvo hneď v pondelok ráno?“

Váňa prijal pochvaly, spokojne pokýval hlavou a Krauzovi podal ešte jeden chlebík.

„Keď stojíš, daj Ivanov do chladničky.“

Krauz odložil Canisov chlebík do chladničky a až potom sa zahryzol do problematiky. Chutila aj bez kaviáru.

Všetci žuli a spokojne odľukovali. Chlapcom po nočnej naozaj chutilo. Aj keď ich manželky mali rady, alebo si to väčšina aspoň myslela, a pripravovali im jedlo, aby si ho mohli vziať so sebou, jedine Váňova bola taká, že ho nikdy, ale naozaj nikdy nepustila z domu bez plnej tašky. Občas boli aj dve. Váňov prídel sa s tými ich nemohol ani porovnať. Ak museli chlapi vybehnúť narýchlo, stalo sa, že si jedlo z domu nevzali vôbec, ako napríklad teraz, ale Váňova žena pojem narýchlo jednoducho nepoznala. Preto im bolo teraz hej. A najmä preto, že aký bol Váňa celý veľký, také veľké mal aj srdce.

Váňa spravil raňajky aj chýbajúcemu Canisovi a myslel i na to, aby ich mal čerstvé z chladničky. Bolo to totiž v ča-

soch, keď sa voda sypala a piesok sa lial a detektív myslel aj na kamaráta a nedopustil na partáka a nezávideli jeden druhému a vedeli si pomôcť a...

Keď zazvonil zvonec, Krauz kývol bradou k nástenke. Chcel im niečo povedať, ale mal plné ústa, takže iba čosi zamumlal a vyplul kus nepožutého chleba.

„Richard, prečo toho neboráka Váňu tak urážaš? Ani nám nechutí, a vyplývame? Nevypĺývame! Mlčky trpíme a žujeme.“

„Ja...“

„A okrem toho, najprv dojedz a až potom mu nadávaj, aby sme z toho aj my niečo mali.“

Útočil Hanzel, lebo Váňa s Burgerom si viac vážili pravidelnú stravu než ranné špičkovanie. Hanzel s Krauzom si pondelňajšie ráno nemohli nechať ujsť a pokúšali sa Váňu vytočiť. Nešlo to, dnes bol naozaj hladný a naozaj mu bolo teplo. Iba mávol rukou a žmurkol na Burgera, akože nechaj ich, nech sa snažia, dnes nám prdel nenatrhnú, a Burger mu pritakal veľavravným pokrčením pliec. Dnes bol na jeho strane. On robil chlebíky.

Krauz konečne prehltol.

„Tú šunku varili ešte v koniarni Márie Terézie a ona sama ju solila, ale nie o tom som chcel... včera mala výročie,“ povedal a zamľaskal, lebo taký chutný obložený chlebík už dávno nejedol.

„Mária Terézia mala včera narodeniny?“

„Váňa, kedy má Mária Terézia narodeniny, to fakt neviem, a nechápem, prečo ťa to trápi, keď nám tak presolila šunku, aj tak jej gratulovať nepôjdeme. Ja hovorím o Clei,“ povedal a znova ukázal bradou na nástenku.

Kus drevotriesky potiahnutý červeným plátnom v tenkom drevenom ráme visel ešte pred rokom a pol na chodbe a bol súčasťou názornej agitácie. Členovia SZM, čo mali nástenku v socialistickej opatere, na ňu v pravidelných intervaloch špendlili veľké písmená ako VOSR a SNP a začiatkom roka aj Víťazný február, ale po revolúcii sa stala nepotrebnou a mimoriadne aktívni sympatizanti VPN ju chceli vyhodiť. Burger ju zachránil, a tak sa ocitla u nich na stene.

Spočiatku nevedeli, čo s ňou, ale keď upratovačka našla na zemi fotografiu zmasakrovaného domovníka a ne-